

לזאת הָעֵדָה וְכַא כִּי אֶתְכֶם נָאכְךָ נָאכְךָ לְזַהֲרֵן.

ה' ז' :

"ואמר רבא בר מהחסיא אמר רב הנא בר גורי אמר רב: לעולם אל ישנה אדם בן בין הבנים שבשביל משקל שני סלעים מילת שנות ע יעקב לישוף" ויהר משאסר בניו נהקנוו בו אחויו ונתגניל הרבר" ויהדו אבותינו למצרים:

ה' ז' :

ה' ג' מתני' הרבר וירוח אביחטינ
לצרים. ולח'ג דמל'ו' כל
ונgor דכמיג (מדח'ה יט) ועדות
ונוט חומס טמל'ו' כל היה נמר עליטס
פער' כי' אל' ע"ש הא סה' לירט
מלומ' צה' הא חמילו' קדס צטל
ימק' ל' טיס'':

כ' ז' :

ל' ז' :

ל' ז' :

קפא. הָרָב הַגּוֹדֹל רְשִׁיל וְלִיל, בְּתַקְמִתָּה שֶׁלְמָה, מַחְקָק
בְּתוֹסְפּוֹת וְגַרְסָן. שְׁהִרְיָה אַרְבָּע פָּאוֹת שָׁהָה
הַחְחִילוֹ מַשְׁנוֹלָד יִצְחָק. וְעַדְזָן אֵין תְּקַרְבָּר מָוֹן הַיְטָבָה.
וְאַרְזָיךְ לְפָרַשׁ דָּקָיכְיָאָרָה, שְׁהִרְיָה חִזְיוֹן וּמְפַלְּבָל בְּכָל אָזָה,
עַל כֵּן לֹא הָיָה נָגֵר עַלְיָהּ עֲנוֹן בְּלִקְהָה, וְרוֹחָק. הַגִּיט
לְיִהְגָּוֹן מָקוֹם לְהַתְּגִּידָר בְּכָאָרָה רְבָרִי הַתוֹסְפּוֹת. יְשָׁ
לְהַמְּשִׁין אֲשִׁיא בְּפִסְוּקִים, מַפְהָה נְפַשָּׁה. אִם הַיְמָה הַגּוֹרָה
תַּלְשִׁינִים מִכְרִית בֵּין הַבְּתִירִים, לְקַה אָמָר אַרְבָּע מָאוֹת
שָׁהָה, וְאִם לֹא נַחֲשֶׁבּ לְכָלָם הַבְּטוֹרָה, רַק חַשְּׁיבָה
מַשְׁנוֹלָד יִצְחָק דָּהָוּ גְּרִים. וְאִזְרָיר שְׁאָמָר אַרְבָּע
מָאוֹת שָׁהָה, אַקְנָס קָשָׁה בְּאֹור הַפְּסָוק (שמות יב, ט)
וּמוֹשָׁבָב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנוֹגֵן שָׁלְשִׁים שָׁהָה וְאַרְבָּע מָאוֹת
שָׁהָה. אֶל קְרַחְרַח סְבִּירָא לִיהְיָה לְהַתְּסֻפּוֹת דָּרוֹאֵי הַגּוֹרָה
הַיְמָה אַרְבָּע מָאוֹת שָׁהָה מִבְּרִית בֵּין הַבְּתִירִים. רַק
שְׁאַחֲרָה קָרְחָטָאוּ בְּיוֹסָף, וּמְכַתְּגַלְגָּל יְסָרָף נָגֵר עֲנוֹן
בְּיוֹתָר. דָּהָיָנוּ שָׁלְשִׁים שָׁהָה בְּיוֹתָר, כִּי מִלְּדָת יוֹסָף עַד
צָהָדוֹ לְפִנֵּי פְּרֻעה שָׁלְשִׁים שָׁהָה, דָּרְכַּתְבָּה (בראשית ט),
סִיחָן יוֹסָף בָּן שָׁלְשִׁים שָׁהָה בְּעַמְדוֹ לְפִנֵּי פְּרֻעה, וְאִזְרָיר
נָגֵר שָׁלָא יְהִיוּ הַשָּׁלְשִׁים שָׁהָה בְּמַגְנִין אַרְבָּע מָאוֹת,
וְתַחְקִים גִּנְוָה רַק אַרְבָּע מָאוֹת, וּמְחַחְלוֹ מַשְׁנוֹלָד
יִצְחָק. וְעַל הָאָמָר הַפְּגִיד 'בָּרוּךְ הוּא'. רַקְהָה לְוָרָר,
הַיְזָעָק הַעֲתִידִות, הַכָּל אַפְּרִי וְהַרְשָׁוֹת נְתוֹנָה (אַבְתָּה פִּזְבָּחָה). וְהַגָּה בְּתִיבָּב (בראשית ט), יְהִי יְדָעָתְךָ, וְאַלְוָה לְאָ
הַהָּעֵדָה עַגְמָן יוֹסָף. הַהָּעֵדָה מִתְּחִיל אַרְבָּע מָאוֹת שָׁנִים מִן
יְמָרָע. דָּהָיָנוּ הַבְּטוֹרָה. וְהַהָּעֵדָה יְדָעָתְךָ, וְעַתָּה
שְׁאָרֶת עַגְמָן יוֹסָף מִתְּחִיל אַרְבָּע מָאוֹת שָׁהָה, כִּי יְגָה
יְגָה וְזָעָק. וְהָאָמָר הַמְּגִיד 'חַשְּׁבָה לְעַשּׂוֹת בְּמָוֹ
שְׁאָמָר, לְשָׁנָה רַמְשַׁתְמַעַךְ כָּה וְכָה.

וּמוֹשָׁבָב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁבּוּ
בְּמִצְרָיִם שֶׁלְשִׁים שָׁנָה וְאַרְבָּע מָאוֹת
שָׁנָה: ל' ז' :

וַיֹּאמֶר לְאָבָרָם יְדָע תְּרֵע בִּינְגָר | יְהִי
וְרַעַע בָּאָרֶץ לֹא לְהָס וְעַבְדוּם וְעַבְדוּ
אַתֶּם אַרְבָּע מָאוֹת שָׁנָה:

ה' ז' :

שֶׁלְשִׁים שָׁנָה וְאַרְבָּע מָאוֹת שָׁנָה. מִן ד' עַבְדָּי
כָּל מַכְנָול יִחְקָק מִן עַכְצָיו כִּי לְרַכְעַ מְלֹומָ
שָׁנָה, מַחְקָה לוֹ וְרַע לְמַכְנָס נַמְקִיס כִּי גַּל
יִסְהָה וְלַעֲנָה וְמַלְאַכְתִּים יְוִי יְגָה, וְצָלָבִיס צָנָה כִּי
מַשְׁגִּנָּה גּוֹלָת כָּן כְּנָמָרִים נְעַד אַרְבָּע
וְלִי הַפְּטָל לְוָרָר נְלָרָן מַלְיָס לְמָה, שָׁהָה
קַהְתָּמָה מִכְלָס עַס יְעַכְּבָה, גַּל וְמַחְזָבָן כָּל
סְטָמוֹן, וְכָל סְנוֹת עַמְּלָס גַּנוֹן, וְצָמוֹנִיס צָל
מַסָּה, גַּל מַמְּלָס כָּל כָּךְ, וְעַל כְּרַמְּנָה גַּרְנָתָה
סְנִים כִּי לְקַהְתָּמָה עַד צָלָה יְדָה לְמַלְיָס, וְאַלְמָתָה
מַשְׁנָוֹת עַמְּלָס גַּלְמָעִים נְסָנָות קַהְתָּמָה, וְאַלְמָתָה
מַשְׁמוֹנִים צָל מַתָּה גַּלְמָעִים נְסָנָות עַמְּלָס, כִּי
צָל מַתָּה לְרַכְעַ מְלֹומָה נְלָרָן מַלְיָס
וְחוֹקָקָת לְוָרָר עַל כְּרַמְּנָה, צָלָק סְמָר פִּיסְטִים
נְקַלְוָה גּוֹרָת, וְלַפְּלִילוּ מַמְּרָן, כְּעַמְּנִין סְנִמְלָמָה
חַצְלָל גַּרְנָתָה צָס הַמְּרָסָס וְיִחְקָק (מַלְאַכְתִּים כָּה כָּה)
וְתוֹמָר לְתַהְתָּמָה מַתָּה מְגַדְּלָה גַּרְנָתָה נְלָרָן

ה' ז' :

אמנם עדין צריך ביאור ליישוב הפליהה, לשם
מה הושך הכתוב בפרשנו שלשים שנה מרירות
בין רבתורים, מהה נפשך אם גבולה כבוד התחליה
משנרבש אברם אביהם על בשורת גבולות,
מדוע אמר הקב"ה לאברהם שגבולות תהייה
ארבע מאות שנה ולא ארבע מאות ושלשים
שנה, ואם הגוזרה הייתה באמת רק ארבע מאות
שנה משנעל יחזק, לשם מה הוזכר הכתוב שהי
במלות ארבע מאות ושלשים שנה.

PLANO DE FUEGO - PONENCIAS (9)

אולם השלֶה הקדוש שהיה תלמיד מובהק של המהרשל משאיר את הגrsa בתוספות כמו שהוא לפניו, ובמקרה כוונת התוספות בדרן נפלא,

15. פִּתְחָה

Find the value of

יא וְיָוֹלָא נַחַם אֱלֹהִים דָּרְךְ אֶרְזָן, שְׁלָא נַהֲגֵ עַמּוּם בְּדָרְךְ כֵּל
הָאָרֶץ. הַיָּאֵךְ דָּרְךְ כֵּל הָאָרֶץ. מַיְ שָׁהּוּא קֻנוּתָּה עֲבָדִים קֻנוּתָּה
אָוֹתָם עַל מִנְתָּה שִׁיחֵיו מְרַחְצֵין אָוֹתוֹ וּסְכִינֵּן אָוֹתוֹ וּמְלַבְּשֵׁין
אָוֹתוֹ וּטְעֹנְגִינֵּן אָוֹתוֹ וּמְאִירִין לְפָנָיו. אָכְלֵה קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
לֹא עָשָׂה כֵּן לִיְשָׁרָאֵל אֶלָּא לֹא נַחַם אֱלֹהִים כְּנַרְךְ כֵּל
הָאָרֶץ אֶלָּא שְׁהֵה מְרַחְצֵין שְׁגָנָאֵמָר (שְׁגָנָאֵמָר, וְחוּקָא י' ט') וּנְאַרְחַצָּךְ
בְּמִים. וְסִקְ אָוֹטֵן שְׁגָנָאֵמָר (שְׁגָנָאֵמָר) וְאַסְכֵּד בְּשָׁמָן. וְהַלְבִּישֵּן שְׁגָנָאֵמָר
וְשְׁסִים י' וְאַלְבְּשֵׁךְ רְקָמָה. וְגַשְׁאֵן שְׁגָנָאֵמָר וְשְׁסִים י' וְנְאַשָּׁא
אַחֲכָם עַל כְּנָפָי נְשָׁרִים. וְמְאִירֵ לְפָנֵיכָם שְׁגָנָאֵמָר (שְׁגָנָאֵמָר י' ט') וְהֵ'
הַלְּךְ לְפָנֵיכָם יוּמָם. לְכֵד נְאֵמָר וְלֹא נַחַם אֱלֹהִים דָּרְךְ אֶרְזָן
וּגוֹ. וְלֹא נַחַם אֱלֹהִים דָּרְךְ אֶרְזָן פְּלַשְׁתִּים. לִמְהָ, אֶלָּא שְׁפָעָו
שְׁבָטוֹ שֶׁל אֲפָרִים וּצְיאֹו מַמְצָאוֹ שֶׁל אֶלָּא שְׁלָם הַקָּצָן

יראו יישרָאֵל עצומות בני אפרים
שׁטווחין בְּדַךְ יְחִוּרָה לְמִצְרָיִם.
למה הַדָּבָר דָּוֹתָה לְמֶלֶךְ שָׁנְשָׁא
אַשָּׁה וּבְקַשׁ לִילָּךְ לְמִדְיָנוֹתָו,
הַוּשִׁיבָה בְּאַפְרִיוֹן וְלֹא הַסְּפִיק
לְכַנֵּס לְמִדְיָנָה עַד שְׁמַתָּה אֲשָׁתוֹ,
קְבָרָה עַל פְּתַח הַמִּדְיָנָה וְאַחֲרָה קְבָרָה
גְּשָׁא אֲחוֹתָה. אָמַר הַפְּלָךְ גְּרִינִי
קְשָׁבְבָה שְׁלָא תְּרָא קְבָרָה שְׁלָא
אֲחוֹתָה וּמְחוֹרָה לָהּ. מָה עֲשָׂה,
סְבָבָה מְאַחֲרוֹי הַמִּדְיָנָה. קְדֻם אָמַר
הַקְּדוּשָׁ בָּרוּךְ הוּא יְהִי מְסֻכְבִּים
את הַדָּרָךְ כְּדֵי שְׁלָא יְרָא עצומות
אֲחֵיכֶם מְשֻלְכִין בְּדַךְ וַיְחִוּרָה
לְמִצְרָיִם.

ס.ג. 197-198 ס.ג. 197-198

בעת היה בא שנות מאה ושמוניות שנה לדורות ישראל מצריכה יצאו אנשים גבורי חיל מפזרים שלשים אלף רגלי מבני ישראל והוא כלם משפטם יוסף מבני אפרים בן יוסף. כי אמרו הם הפק אשר החקה על בני ישראל סימני קדש נאבר דבר אל אבדתך ויתארון בגאנזים האלה ושיינו איש חרבות על דרכך

השאלה ג' בדבש אמר עלייה לרגל ראייר אמר כל אדם שיש לו קרקע עולה לתגל

Scanned by CamScanner

עצמו היה בין עשרה הרוגי מלכות לכפר על מכירתו, כי הוא עצמו גורם לכך במה שהביא את דיבתם רעה אל אביהם:

ויש לבאר עוד הטעם שנענשו על פי מה שאמור הקב"ה למשה כשהשלחו להוציא את ישראל ממצרים (שם ג-ט): "לך ואספת את זקני ישראל ואמרות אליהם ה' אלקי אבותיכם נראה אליו אלקי אברהם יצחק ויעקב לאמר פקדון פקדתי אתכם והעשה לכם במצרים". והבטיח לו הקב"ה (שם ח): "ושמעו יkolr". ופרש רשי' שהיתה לישראל מסורת מוסוף שהם גנאים בלשון זו, כמו שכחוב (בראשית ג-כח): "וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד יפקוד אלקיכם אתכם והעליתם את עצמותי מזה".

הנה כי כן לאחר שהותה מסורת אצל כל ישראל, ואצל בני אפרים בנו של יוסף בכללם, כי סימן הגאותה הוא כשבואה הגואל ויאמר בשם הקב"ה "פקוד פקדתי", איך יצאו ממצרים לפני שעמדו סימן זה. וזאת ועוד שאם לפי דעתם כבר הגיע עזמון הגאותה, איך יצאו ממצרים בעלי העצמות של יוסף זקנם, שהשביע את ישראל שיעלו את עצמותוי ממצרים, لكن נענשו שמתו כולם ועצמותיהם היו מפוזרות בדרך.

אולם בנוסף על כך יש לבאר הטעם שנענשו באופן קשה כל כך. כי הן אמת שלפי חכובים כבר נשלה הגלות, אבל איך יצאו ממצרים והשאירו מאחוריהם את אחיהם בגלות הקשה במצריים. נמצא כי ביציאתם בלבד גרמו לעורר שוב את החטא של מכירת יוסף שלא שמעו לזרת אחיהם, כמו שכותוב שם מב-כח: "ויאמרו איש אל אחיו אבל אשימים אנחנו על אחינו אשר ראיינו צורת נפשו בהתחננו אליו ולא שמענו עליו באה אליו הצורה הזאת". لكن נענשו שמתו כולם כי הקב"ה מדקדק עם צדיקים כחות השערת.

14

הנ"ג 52:ה

ב מדוע אדם ללבוש ובריך בריך

15

ח"ז תה כה

מה עשה הקדוש ברוך
הוא, נטל דקם של בני אפרים
וטבל בו בליו בקידול שנאמר
ישעיה ט כ מדוע אדם ללבוש.
אמר הקדוש ברוך הוא אכן
מתקיים עד שאנכם נקמאנן של
בני אפרים שנאמר ולא נתקיים
אליהם.

תקון אנאכן אה. פ"ז

מציט למדים מוה דבר פלא, כי בטלה
העתידה ילש הקב"ה בכivel בגדים הטפלים

וזויש כל מלחמו עליו ובטעו בגבורתם ויצאו יחד ממצרים ביד חזקה. ולא הוציאו אתם דזה לדרכך רק כסף וזה גם לחם לאכול ביום התוא לא היציאי בגדם. כי אמרו לקחת את מהיותם מפלשתים במחדר ואם לא ולקחו מאתם בחזקה. האנשיים ואלה גבורי חיל מאי אחד ירדוף אלף ושנים יניסו רבבה ויבטח בגבורתם וילכו יחד באשר המה. וישימו פניות ארץ גת יירח זימצאו רווי גת רועים את מקנה בני גת ויאמרו אל הרועים תננו לנו מהצען במחדר לאכל כל כי רעבים אנחנו כי לא אכלנו לחם היום. ויאמרו הרועים הצעני דמי אם פקננו כי נתן לכם אף במחדר ויגשו בני אפרים לקחתם בחזקה. רווי גת עליות וחשמע צעקתם למרחוק ויצאו כל בני גת אליהם. וראו בני גת את רעת בני אפרים יושבו ויזעקו את כל אנשי גת ויחגרו איש כל מלחמו ויצאו אל בני אפרים למלחמה. ויערכו אתם מלחמה בבקעת גת ותהי המלחמה חזקה ויכו אלה רבים ביום ההוא ויהי ביום השני ישלחו בני גת אל כל ערי פלשתים לבא אליהם לעוזה לאמר: עלו אלינו עוזרנו ונכח את בני אפרים אשר יצאו ממצרים לקחת את מקנו ולחלהם אתנו חנן. ובני אפרים עיטה נספח ברעב ובצמא כי לא יוכל שלשת ימים. ויצאו מכל עדי פלשתים לעוזת אנשי גת סאורבים אליך איש. ויערכו האנשיים האלה את בני אפרים מלחמה ויתן לה את בני אפרים ביד פלשתים. ויכו את כל בני אפרים כל אשר יצא ממצרים לא השאירו שריד וטלית כי אם עשרה אנשים אשר ברחו ממערכת המלחמה. כי מאי זה היהת הרעת הזאת אל בני אפרים כי מרו את פ' ה' לצאת ממצרים טרם בא הצעק אשר חק ה' על ישראל מימי קדם. וגם פלשתים נפלו הרבה חללים כעשרה אלף איש וישראלים אחיהם ויקברו אותם בערימות. וישארו חללי בני אפרים נטושים בבקעת גת ימים רבים ושנים ולא נתנו לקבורה ותהי כל תקעה מלאה ישראל את כל הקורות אותם. ויתאבל אפרים אביהם עליהם ימים רבים רבי' ח' נב' אחיו לנחמו.

17

תקון אנאכן אה. פ"ז

הנה כי כן לפי דברי השל"ה הקדוש מבואר היטב, איך טעו בני אפרים לחשוב שנשלהו של ת' שנות הגלות מרירות בין הבתרים, כי אמנס כן קר היה צריך להיות שהתחלה הגלות תהיה משנתבשרא אברהם בכשות הגלות, אולם מאחר שהחטאו השבטים במכירת יוסף ניתספו עד לשנות גלות, כדי לכפר על ל' שנה של יוסף עד שעמד לפני פרעה.

התועות של בני אפרים שלא היו במכירת יוסף

ונראה להוסיף תבלין לבאר לפי זה מה גרט בני אפרים לטעות, כי בהיותם בני אפרים בנו של יוסף שלא היה לו שום חלק במכירת יוסף. הן אמת ששינויו בגمرا (סנהדרון כ). כל ישראל עירובים זה לה, אולם הרי שם מבואר כי זה והוא רק אם יש בידם למחות ולא מהו, והרי אפרים לא היה בידו למחות כי עדיין לא נולד בעולם בשעת המכירה, אך טעו בני אפרים לחשוב שאין הם צריכים להשלים את שלשים השנה, שניתספו על ארבע מאות השנה בגין חטא מכירת יוסף.

אולם טעו זה כי הן אמת שלא היה לשפט אפרים חלק במכירת יוסף, אבל מצד יוסף זקננו היו צריכים כפירה שהוא עצמו גרם קצר למכירתו, כמו שכותב השליה הקדוש פרשת ישוב ער מצה אותה בשם מקובלם, כי יוסף הצדיק

בדם של בני אפרים, עד כדי כך ששאלו ישראל את הקב"ה: "מִזֶּה אָדָם לְבַנְשׁוֹ וּבְגִינֵּן בְּצִתְּרָתָךְ".
לכארה יפלא הא מדרשי המשמע, כי מה שנဟנו שלשים אלף בני המדרש עונש על מה שהקדימו לצתאת ממצרים לפני הוםן, הנה כי כן אין זכו שבאותה העתודה לבש הקב"ה בגדים הטבולים
בדם של בני אפרים כדי לנקום את נקמתם.

יש לנו מכאן חידוש גדול, כי בני אפרים לא היו ח'רשים לצאת במצויד לפני הוםן, אלא שטע בחשבון כי שדקדו חכמיינו זיל לומר במדרש: "שטעו שבטו של אפרים יטאו מצרים עד שלא שלם הקץ". אלם ברור כי אף שטעו בתום לב עדין מוטלת עלית חותם הביאו, אך זכו שבאותה העתודה לבש הקב"ה מגדים הטבולים בדם.

ווככו

יש רבן משיח בן דוד שעחד להגלה בנהה בימיו אומר לו הקב"ה שאל ממי דבר ואtan לך שאמור אמרה אליך ומי אין הוות לך תחך שאלא ממי ואתנה גיט טהיר לך ורשותך מישח בן יוסף שנרת אמר לפניו רבישע אדי מבקש לך אלא חיים אמר לו חיים עד שלא אמרה כבר התבא לך דוד אבל שאמור חיים שאל לך נתה לך

וככה

ח'א דף נב ע"א כי בשיח זו ייבח בו. ובמהלך המכחה דין מטה לא מטה קיוק לנטישת תלון מתייך יון וכיה יוק לאטה וכת בע' ניר סאן איש כל צו כל מיל' צו מס' קיוק כלל כי טמי מילס וכיה טיטש שוג ליחלט סיתת לוך יי' נולא צולמה עד מזא' ק דה מפותח כמה מקראים:

ואך הכהן - עז'ן כוונך כהאי'בה לא כהה

ובאו מה

וכסא דוד עבדך מהרה בתומה תfine, צרייך לכזין כונה זו, אשר פי שמעית ואבטליזין למחריל, יומם או אשר הלבנו לוגש חלב להשתתח על קבריהם ושם איל הם עצמאם שצדך למין במילות אלו בבי חפלות שבכל יום יומם, לכזין להחפכל לשירות על משיח בן יוסף, שיחיה ולא ימות עז' ארמילוט רשייעא כמייש רזייל, על פסוק חיים שאל מפק נחת לו כר (ח)

ואך הכהן ועה אקי'ה ועה עז'ן כה

ובן קהה יוסף אב לפערעה, בלומר, לשר שלו. וווער קהה ר' לס ליטראל, ולולא יוסף אווי חס ושלום עז'ן אנחנו היינו משבדים. וווער פתח זה הפתחה כי רב נובירה. וווער דוד ברוך הוא שלח רפואה לעס למקה, דההינו שלח את יוסף קדס השעבוד של ישראאל. ולאחר השעבוד יצאו ביד רקה, ואז נעצרו ישראאל לעם מיח' ובחר השם יתרך ביהם לעם עד שהצליחו למלוכה. קלע באקמת הוא זוד פלכנו משפט דזורה, ואלו לא הקדימים מלוקת יוסף בסצרים לא קהה

מעולם מלוקת יהורה, כי לא היה יטראל לעם חס ושלום. וכן לענן קרצת המקראש, הקדום משכן שלילה בחליך יוסף לבייה עולם, ואך שוחרב, מכל מקום פתח יוסף צנור הקרצת ואחר כן נשרар הקרצת בבייה עולם, כי יוסף הוא הצנור, כי הוא העמוד שהעולם עומד עליו, בסוד הפתקה של צרייך יסוד עולם, שבל מני שפע הולכים גרע צנור זה לפלכותה הנקרע עולם. ואך על פי שגשגולק אחר כן המלכות והמלך מפכו. והוא בענן (ברוכות ז' ב) כל הקulos נזון בשביב חנייא בני וחנייא בני די לו בקב' ברוכין מערב שבת לערב שבת. והגענו, כי רבוי חנייא היה בדורו הצרייך הבודל עמוד אחר שהעולם עומד עליו. וזה שאמרו ישביל חנייא, ובשיביל פרושו לשון שביל וצנור.

ו'קנו כהה גאנ'ה

יוסף גור למצרים וגדר עצמו מן הערונות ונגדרו ישראל בוכחותו. אמר ר' חייא בר אבא כדאי היה גדור ערונה בעצמו שנגאלו ישראל על ידו.

הן שטעכ אנאן כהן קאנ'ן נאוארה

כה) ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה (בראשית מו חח). יש להתחבון למה שלח לפניו (ודרשת רוז'ל ידוע וגם לדבריהם זיל' קשה למה שלח את יהודה דיקא), גם גשנה היה למייר לגשן (הגט שבמקום למ"ד בתחילת מתיל הכתוב לפעמים ה', בסופה, עכ"ז טעמא בעי ולא דבר ריק הוא).

ונראה דהנה ידוע דגלוות הראשון גלות מצרים היה בדבר שורייל לכל הד' גליות מן הד' מלכויות אשר הביבדו עולם על ישראל, כל אחד מן הד' מלכויות היה מנדר לאות אחד מן השם כביבול השם הויה ב'ה אשר ישראל דבוקים בו על ידי מעשיהם כמד' ואחתם הרכבים בהויה אלקיים וגרא' (זכרדים ד'). וגלוות מצרים מנדר לבחינה עליונה היא קווצו של יי'ד שהוא שורש לד' אותיות הויה כנודע ע"ח שער יי' פ"ג, והוא סוד ויקוץ מפני בני ישראל [שמות א' יב] והבן, אם כן בגולות מצרים היו כלולים כל הד' גליות, והנה ידוע דלעתיד לבא ב'ב תהיה התחלת הגואלה על ידי מישיח בן יוסף נפשיו פר' בלקן, והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבאה ובית עשו לקש [עוכידה א' יח], ואחר כן תהיה גמר הגואלה בשלימות על ירי מישיח בן דוד הבא מיהודה ותוכון בידיו המלוכה, וטעמא רבא אית' ביה סוד סמיכות גואלה לתפלה, והבן כי הוא היחיד הגמור, ועל ידי זה ישבו לאחדות כל הנפדים ויהיה הויה אחד

ישראל עם קרובו גוי אחד.

ובזה חסיל ותבין, בהתחלה הגלות הרשנית כאשר בא יעקב מצירמת וראה שהוא גלות שרשית לכל הד' גליות, הנה את יהודה שלח לפני אל יוסף (כנ"ל ב' משיחין), להורות לפניו (הינו שיוור הדרך לפני הינו לכל ישראל הכלולים בו ונקראים על סמו ישראלי), גשנ"ה (המה כתות ד' מלכיות אשר הם בסט"א מגדים לארכע כחות אשר הם בקדושת ישראל בסוד נפשותיהם והוא גשנ"ה) ראש תיבות גזפני שיכלי נPsiי היל, הכל הינו מלכות הרוביעית הכוללת כולם והוא נגדית לנפש הכלולות, ועל כן מתגנת לגוף ולנפש ולשלל וכאמור לעיל, וביטול כולם יהיה בשלמות על ידי משיח בגמי גשנ"ה, והחבט זוהמת נח"ש בגמי כנ"ל אשר ממנו כה המלכיות, ואז היה בmahra בימנו הויה למלך על כל הארץ ביום הוא היה הויה אחד ושמו אחד, על כן הויה מלך הויה מלך הויה מלך גם כן בגמי משיח כנ"ל, הנה לכל אלה עשה יעקב אבינו הכהנה דרביה תיקף בהתחלה ביאתו למצרים גלות שרשי, הנה את יהודה שלח לפני אל יוסף, סוד תרין משיחין סוד סמיכת גואלה לתפלה יהודה שלם הויה אחד ושמו אחד, וזה יתרפרש עוד אי"ה להלן בפסוק כה מעשו הגיד לעמו וכורי*).

יג. וּסְרָה

**קְנַתָּה אֲפָרִים וְצָרְרֵי יְהוּדָה יִכְרֹתָו
אֲפָרִים לְאִיקְנָא אֶת-יְהוּדָה וַיְהִי
לְאִיצָּר אֶת-אֲפָרִים:**

יג. וּסְרָה

(יג) אֲפָרִים לְאִיקְנָא אֶת-יְהוּדָה. מִקְמָה כָּן יוֹקֵף
וּמִקְמָה כָּן דוד לְלִי יִקְנְטוּ וְזֶה:

יג. וּסְרָה

תְּעוֹחַ וְלִבְתֵּר נְטָלִי כְּלָהוּ מְגֻבָּרָה, דְּמִנְהָ מִשְׁיחָ בֵּן אֲפָרִים,

יג. וּסְרָה

מעתה יארו עיינט להבין הטעתה הגדולה של
בci אֲפָרִים שהקידמו לצאת מצרים. בחשב
לכלת בדרכי יוסף זוקם לסלול את הדרך לכל

יצאת מצרים בלי רשות ברורה מאת ה'. ואין זה דומה כלל לירידת יוסף למצרים שלא ירד מרצונו הטוב כי אם נמכר על ידי אחיו, וכן משיח בן יוסף שלא ילך וונגלי את ישראל רק אחרי שתיניתן לו רשות מן השמיים. لكن גענשו שנחרגו כולם בדרכם.

אך עם כל זאת מאחר שכונתם הייתה לשם שמים ומסרו נפשם על קדושת השם, לכן טבל הקביה בכחול את בגדי בדם, ובזמן האותה העתidea קשידים משיח בן יוסף משפט אפרים לטבול את ישראל ויהרג, צורף הקביה את דמו לדם של שבט אפרים שיוציאו ממצרים לפניה הזמן לשם שמים ונחרגו, כדי לנוקם את דם מהגאים שהברתו אותם. נמצא לפיה זה כי בסופו של דבר העילה מחשבתם לשם שמים, שישתמש הקביה בדם לקורב את האותה לכל ישראל.

ישראל, ומה גם שלפי חשבונות כבר נשלם בשכילים ומון הגלות של ארבע מאות שנה, שהרי מה שניותפו עד שלשים שנה הוא על חטא מכירת יוסף שלא היה להם חלק ונחה בת, מה שפטו שהם צריכים להקדום יצאת מצרים בלבד כדי לסלול את דרך הנגולה לכל ישראל.

והנה כשיצאו מצרים אף שהיו גיבורים גדולים, אולי ביוצאים לכד ביל שאר ישראל ידעו גם הם שם עלולים להיהרג בדרך. כפי שמשיח בן יוסף משפט אפרים שיבוא לאלו את ישראל לפני משיח בן דוד יהרג אך עם כל זאת יצאו במסירות נפש כדי למלא את תפקידם יצאת לפני שאר ישראל, כפי שעשה יוסף הצדיק במצרים וכי שעתיד משיח בן יוסף משפט אפרים לעשרות בזאות העתidea.

אמנם בני אפרים טעו בזה שלא היה להם

יג. וּסְרָה

תש רבן בשעה שפהל נבוכדנצר הרצע את תעה מציאל עשרה לבבן ואשת אמר ל הקביה להזקאל ק' והזה בתם בקעה חרוא כה שזיהה אותו באו נצחות וטפח ל' ו' לאו רעה על פיו אמר א' אנתה כהה רבעין ובהזה בה תקוץ סולטונה מלטה עלם ותליצה עם דד דר וט

יג. וּסְרָה

וזריך ביאור מה ראה הקביה על כהה להחיה את העצמות של בני אפרים, ודוקא באותה שעה שהפל נבוכדנצר את חנינה משיאל וועידה לבכשן האש.

לפי האמור יש לומר שביקש הקביה להראות בכך, כי כשם שהצליח את חנינה משיאל וועידה מבבון האש ממשום שמסרו נפשם על קדושת השם, כן ראוי להחיה העצמות של בני אפרים שמסרו נפש לצאת מצרים לפניה הזמן, כי הן אמת טstu בו ולא נענו שעתם כולם, אלו מאייר שכונתם הייתה לשם שמים, וכן אחרי שכבר קיבלו את עונשם בmittotם והעצמות שלהם היו מפוזרות בדרך, הגיעו הזמן להחיה את עצמותיהם יחד עם הצלת חנינה משיאל וועידה, כדי לגולות בכך שגם הם מסרו נפשם לשם שמים.

על פי האמור נשכיל להבין המשמעות של מעשה העצמות של בני אפרים שבאו וטפחו על פניו של נבוכדנצר, כדי להראות לו בפרק שלא יטעה לחשוב שהצלחה להחריב את בית המקדש ולגלוות את ישראל מאזרץ ישראל גלוות נצחית, אלא ידע נאמנה שעתיד הקביה להחויר את ישראל ארץם ולבנות את בית המקדש, כשם שהראה את העצמות של בני אפרים אחריו שהשלימו את עונשם.

יג. וּסְרָה

מעתה יארו עיינט להבין הטעתה הגדולה של
בci אֲפָרִים שהקידמו לצאת מצרים. בחשב
לכלת בדרכי יוסף זוקם לסלול את הדרך לכל